

Nr	Wysokość mierzona od ziemi	Największa szerokość
9	40 cm	20 cm
13	53 cm	62 cm
17	58 cm	60 cm
27	45 cm	40 cm
28	65 cm	60 cm
32	40 cm	35 cm
Średnia wysokość 50 cm		Średnia szerokość 46 cm

Rośliny są w dalszym ciągu pod ścisłą obserwacją; wynikami tych obserwacji będziemy się mogli podzielić za parę lat.

Ogród Botaniczny Uniwersytetu Warszawskiego zachęca inne ogrody do podjęcia próbnych wysiewów tej interesującej odmiany, celem wyjaśnienia przyczyn zarówno trudnego kiełkowania, jak i zaburzeń we wzroście w pierwszym okresie życia siewek.

LITERATURA

1. Kuropatwińska-Kalicka M., 1957. Brzoskwinie i morele. Warszawa.
2. Sękowski B., 1960. Brzoskwinie w warunkach klimatycznych Polski. Poznań.
3. Praca zbiorowa pod redakcją Rejmana i Zaliwskiego, 1956. Pomologia. Warszawa.
4. Praca zbiorowa pod redakcją Wenjaminowa, 1953. Sorta płodowych i jagodnych kultur. Moskwa.
5. Fruit Varieties, 1958. Horticultural Experiment Station. Bulletin 430. Vineland Station Ontario.

MARIA KALICKA

PRÓBY ZASTOSOWANIA OKULIZACJI WIOSENNEJ PRZY MNOŻENIU BRZOSKWIŃ

Ogród Botaniczny Uniwersytetu Warszawskiego

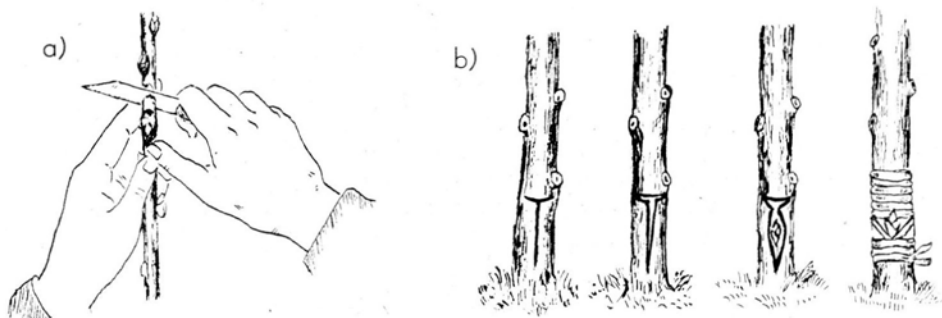
W praktyce ogrodniczej przy mnożeniu odmian drzew owocowych stosuje się szczepienie i okulizację. Sposoby te różnią się zarówno metodą, jak i czasem wykonywania. Szczepienie wykonuje się w okresie spoczynku zraza, a zależnie od użytej metody podkładka musi być w okresie zupełnego spoczynku (szczepienie przez stosowanie, sarnią nóżkę, klin) lub też w początku wegetacji (kożuchówka). Wyjątek stanowi szczepienie agrestu na złotej porzeczce (*Ribes aureum*), które odbywa się głównie w okresie wegetacji.

Próby mnożenia brzoskwiń przez szczepienie, robione w ówczesnym Zakładzie Sadownictwa Uniwersytetu Poznańskiego, nie dały dobrych wyników. Stopień zrastania się roślin był niewystarczający, już w pierwszym roku po wiosennym szczepieniu znaczna ilość roślin uległa wyłamaniu. Prawdopodobnie prócz tak

zwanej sympatii i antypatii dwóch komponentów, jakimi są podkładka i zraz, w grę wchodziła duża płaszczyzna cięcia i trudności szybkiego gojenia rany. W lutym r. 1960 Ogród Botaniczny Uniwersytetu Warszawskiego otrzymał od producenta brzoskwiń w Kanadzie pana Smitha parę zrazów dwóch odmian brzoskwiń: «Złoty Jubileusz» i «Red Haven». Odmiany te według pana Smitha winny dać najlepsze wyniki przy uprawie w warunkach polskich.

Znając złe przyjmowanie się brzoskwiń szczepionych, postanowiono wypróbować do rozmnożenia tych drzew metody wiosennej okulizacji. W tym celu otrzymane zrazy zadołowano w ziemi przy murze od północnej strony, utrzymując je w temperaturze nieco ponad 0°C, celem przetrzymania ich w stadium spoczynku zimowego. Równocześnie obserwowano stopień rozwoju siewek brzoskwiń, które miały stanowić podkładki. Gdy 22 kwietnia zauważono napęcznienie pąków podkładek i stwierdzono, że kora dobrze odchodzi od drewna — przystąpiono do wykonania wiosennej okulizacji.

Z dokładnie oczyszczonych z ziemi zrazów — zdejmowano oczka z cienką warstwą drewna i zakładano je tuż powyżej szyjki korzeniowej metodą okulizacji po dwa oczka na jednej podkładce, obwiązując je bardzo dokładnie rafią (ryc. 1).

Ryc. 1. a) Zdjęcie oczka, b) nacięcie na podkładce i założenie oczka oraz zawiązanie podkładki rafią

W końcu maja większość pączków nabrzmiała, w czerwcu zaczęły ukazywać się pędy. Na dwanaście założonych oczek przyjęło się osiem, to znaczy 66%. Oczka podwójne usunięto, pozwalając rozwijać się po jednym pędzie na każdej z podkładek. Dalsze obserwacje wykazały normalny wzrost drzewek, które do października r. 1960 dały następujące przyrosty:

Data pomiarów	Odmiana	Nr inwentarza	Przyrost przewodnika
20. X. 60	Złoty Jubileusz	19	120 cm
20. X. 60	Złoty Jubileusz	20	85 cm
Średnia przyrostu			52,5 cm
20. X. 60	Red Haven	21	80 cm

W praktyce ten sposób uszlachetniania może mieć duże znaczenie, przyspiesza bowiem produkcję brzoskwiń o rok.